

Тогазъ разбра, че смъртъ отъ врагъ се по-леко, понася отъ колкото предателство отъ братъ.

Неволно очитъ му се напълниха съ сълзи. Умътъ се помрачи отъ тъга. И безъ да мисли, по волята на оскърбено сърдце, написа съ вжгленъ върху стената:

„Братя, предаденъ съмъ отъ трима наши селяни, но прощавамъ имъ грѣха, защото не знаятъ какво правятъ“.

Ржката му се отпусна като отсѣчена.

Затъмнѣ му предъ очи и като блѣсна нѣколко пѣти глава о дирека, строполи се на земята.

Потерята забеляза презъ отворенитѣ врати трупа. Изгърмѣха, ала той не се помръдна.

После го поливаха съ вода, разтъркаха му вратнитѣ жили и го свѣстиха.

Полуживъ Бачо Киро бѣ отнесенъ отъ конницата на Чаушъ Ибрямъ Пехливанъ.

* * *

Бачо Киро бѣ свѣстенъ и изправенъ предъ сждъ.

Али Шафикъ бей — председателътъ на сжда — гледа бунтовника и не можа да се начуди: такъвъ мекъ и хубавъ човѣкъ да бжде хайдутинъ! Та за пръвъ пѣтъ ли той сжди престѣпници! Колко разбойници е сждалъ! Но тѣ си личаха: лошъ погледъ, изкривени глави, челюсти като на мечка . . . личатъ си . . . А този!

И клюмна глава.

Той иска да се увѣри, че предъ него е изправенъ разбойникъ, който заслужава да иде на бесилка.

Пакъ го изгледа, да провѣри, да ли не се лъже.